

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
Ἀργυροῦν μετᾶλλον Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Τιμὴ φύλλου δραχμαὶ 800

Περίοδος Δ' — Τόμος 1ος

Ἀθῆναι, 3 καὶ 10 Μαΐου 1947

Ἔτος 69ον — Ἀριθ. 18-19

Ἡ ΛΙΛΗ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΟΙΝΑΚΙ

Τί χαρούμενη, στ' ἀλήθεια, πὺν εἶ-
[ναι σήμερα ἡ Λιλὴ
— κάθε χρόνο περιμένει τὴν ἡμέρα
[αὐτὴ τοῦ Μάη—
Μὲ τραγούδια πάνω κάτω τρέχει
[κι' ὅλους τοὺς φιλεῖ
καὶ χαρούμενα γελάει.

*

Μαργαρίτες, παπαροῦνες, ρόδα
[πλέκει καὶ πηδᾷ
τὸ σκοινάκι της στὸν κῆπο, σὰ χα-
[ρούμενος σπουργίτης!
Αὔριο πάλι στὸ σχολεῖο· ὅμως σή-
[μερα ἐκεῖ δὲ
ὅλη ἡ μέρα εἶναι δική της.

*

Ἡ μαμά της τὴ φωνάζει νάμπει
[μέσα μιὰ στιγμή
κι' ἡ Λιλὴ μὲ τὸ σκοινάκι:—Σὲ λι-
[γάνι! τῆς φωνάζει.
Καὶ πηδάει καὶ γυρίζει, μὲ παιδιά-
[στικὴν ὁρμή,
ὅλη στὸν ἰδρώτα στᾶζει.

*

— Πρόσεξε μικρὸ κορίτσι, πρόσεξε
[μὴν κουραστεῖς,
καλὸς εἶναι πάντα ὁ Μᾶης, μὰ μπο-
[ρεῖ καὶ ν' ἀρρωστήσεις.
Μὲ σκοινάκια καὶ τρεχάλες ἂν τυ-
[χὸν καὶ ξεχαστεῖς
θάρρει κι' ὥρα νὰ δακρύσεις.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. LAMBRY

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Τώρα θα δείξω τι σε τρώμαξε, έκανε με ύφος γεμάτο μυστήριο το παιδί για να δώσει κάποιον άστερο δρόμο στους φόβους της. Ψίτ!

Η Μίτση, ή μαύρη γάτα του «Πράνσιγκ» πετάχτηκε πίσω από κεί και το έβαλε στα πόδια. Και οι τρεις γελάσανε με την καρδιά τους.

— Τώρα πρέπει να επιθεωρήσουμε το καράβι, είπε σε λίγο στην Άννούλα ο Ντίκ. Είναι ανάγκη να μάθουμε όλα τα κατατόπια του για κλά και για κακό. Έξ' άλλου πρέπει να δούμε τι άλλα τρόφιμα θα βρούμε για ναλλάζουμε κάποτε-κάποτε τη μονοτονία του φαγητού μας.

Ανέβηκαν πάνω κι άρχισαν μια σοβαρή επιθεώρηση του σκάφους. Δεν άφησαν τίποτα. Γύρισαν παντού, στάμπαρα, στίες καμπίνες, στίες γέφυρες. Πίσω απ' το μπομπρέσο, σ' ένα υπόστεγο συρματοπλεγμένο, ανακάλυψαν καμιά δεκαριά κόττες και τρία μικρά γουρουνάκια που μόλις είδανε τα παιδιά άρχισαν να γρυλλίζουν πεινασμένα. Οι κόττες μονάχα ήταν κουρινιασμένες σε μια γωνιά σαν φώφες ζαλισμένες ακόμα από την τρομερή τρικυμία.

Η Άννούλα ένθουσιαστήκε απ' αυτή την ανέλπιστη ανακάλυψη.

— Πρέπει να τα περιποιηθούμε Ντίκ τα δυστυχισμένα αυτά ζώα, είπε στον συντροφό της. Όπως ζήσαμε εμείς πρέπει να ζήσουν κι' αυτά. Κι' ύστερα δεν είναι άσχημο να έχουμε κάπου-κάπου και κανένα φρέσκο αυγό. Προπαντός όμως για τη Δευκή που δεν πρέπει να της λείψει το παραμικρό από την τακτική τροφή που της έδινε ή κυρία Μπλαναρά.

Το άμερικανόπουλο έτρεξε στην αποθήκη όπου είχε δει πέντε μεγάλους σάκκους με κριθάρι και πίτουρα. Γέμισε μια ξύλινη γαδάθα, έριξε μέσα νερό, τάνανάτωσε με τα χέρια του και την έβαλε μπροστά στα πεινασμένα ζώα. Στη στιγμή το καταβρόχθησαν όλα εκείνο που τους είχε φέρι κι' ο Ντίκ αναγκάστηκε να ξανακάνει το ίδιο που κι' αυτό εξαφανίστηκε μέσα σε λίγα λεπτά.

— Αν τρώνε έτσι συνέχεια, είπε το αγόρι, τίγυρα σε μια εβδομάδα δεν θα υπάρχει ούτ' ένα κριθάρι!

— Τό ίδιο συνέβη και με μας προδλίγου, αποκρίθηκε ή Άννούλα. Τρία παιδιά και φάγαμε πέντε μεγάλες κονσέρβες, εκτός το ψωμί και

το τυρί. Είναι βλέπεις και ο άερας της θάλασσας που μας κάνει να χωνεύουμε γρήγορα.

Ο Γκόρντον και ή φίλη του άφου φροντίσανε για όλα πήγαν στην αποθήκη με τα τρόφιμα κι' άρχισαν να βάζουν σε τάξη την άκαταστασία που είχε γίνει από τη θαλασσοταραχή. Κατόπιν κατεβήκανε στα μηχανοστάσια, όπου το αγόρι διαπίστωσε ότι το «Πράνσιγκ» εκτός από την κατεστραμμένη του έλικα και το τιμόνι δεν είχε πάθει καμιά άλλη σοβαρή ζημιά. Όλα εκεί μέσα ήταν βαλμένα σε τάξη, οι μηχανές βιδωμένες στις θέσεις τους άντεξαν θαρραλέα στον άκυβέρνητο δρόμο τους. Οι αποθήκες ήταν γεμάτες κάρδουνο. Έτσι μπορούσαν να γεράσουν δίχως κανένα φόβο για κάμποσο καιρό.

— Δεν έχουμε ανάγκη ούτε το χειμώνα πιά, δήλωσε το αγόρι. Με τα πρώτα κρύα που θα μας βρουνε θανάψουμε τη μικρή σομπίτσα που βρίσκεται στην καμπίνα του μπαμπά και θα περάσουμε σαν στο σπίτι μας!

— Ο Ντίκ έκανε ή Άννούλα, όπως μιλάς νομίζει κανείς ότι πρόκειται να μείνουμε εδώ για όλη μας τη ζωή! Αλλά και πάλι δεν θα μ' ένοιαζε και τόσο αν είμουνα βέβαιη πως οι δικοί μας βρίσκονται πιά σε κανένα φιλικό λιμάνι. Φοδούμαι πολύ για την τύχη τους! Οι βάρκες του «Πράνσιγκ» ήταν δυνατό να κρατήσουν ως το τέλος σ' αυτή τη θαλασσοταραχή το τόσο βαρύ φορτίο!

Τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. Ο νεαρός Γκόρντον δεν αποκρίθηκε. Όλα αυτά που του έλεγε τώρα ή φίλη του τα είχε σκεφθεί από πολύ πριν, όταν ακόμα χαροπάλευε πάνω στο κατάρωμα δεμένος απ' τη μέση με το καραβίσιο σχοινί.

Η γνώμη του ωστόσο ήταν πως οι βάρκες θα μπορούσαν νάντέξουν γιατί ήταν φτιαγμένες ξεπίτηδες για αυτή τη δουλιά με γερύ θώρακα και ειδικό καλαφάτισμα. Και κάθε μια βάρκα απ' αυτές μπορούσε να σηκώσει πολλούς τόνους βάρος. Έκείνο όμως που τον στενοχωρούσε απ' όλα περισσότερο ήταν ή τύχη του πατέρα του, που βρισκόταν αιχμάλωτος στα χέρια των Γερμανών. Και πιδ πολύ ακόμα φοδόταν μήπως το έχθρικό υποβρύχιο τύχαινε να βρεθεί μπροστά σε τίποτα συμμαχικά καράβια και το βουλιάζανε. Τότε

δλα πιά θα ήταν χαμένα. Δεν θα ξανάβλεπε τον πατέρα του.

Η Άννούλα κοίταξε το φίλο της ανάμεσα από τα δάκρυά της.

— Γιατί δεν μου άπαντās; τον ρώτησε. Βλέπεις ότι έχω δικιο;

Το άμερικανόπουλο, εύθυμο και αισιόδοξο από τη φύση του, χαμογέλασε ξεχνώντας γρήγορα τις πικρές σκέψεις που τον βασάνιζαν. Δίχως ναποκριθεί στην έρώτησή της την πήρε από το χέρι και κατέβηκαν στην καμπίνα τους όπου μόλις είχε ξυπνήσει ή Δευκή.

— Εμπρός, πρέπει να συγυρίσουμε το σπιτάκι μας, είπε ο Ντίκ. Έσεις έστε κορίτσια και δεν είναι σωστό να υπάρχει τέτοια άκαταστασία εδώ μέσα...

— Θα έχουμε επισκέψεις; ρώτησε σοβαρά το κοριτάκι.

Τα δυο παιδιά γελάσανε με την άφέλεια της Δευκής.

— Ίσως μωρό μου, αποκρίθηκε συγκινημένη ή Άννούλα. Μπορεί σήμερα, αύριο να περάσει ανοιχτά κανένα καράβι και να μας δει. Αυτοί που θα στείλουν για να μας σώσουν φυσικά θα κατεβούν ως εδώ κάτω. Λοιπόν πρέπει να μας βοηθήσεις και συ να συγυρίσουμε τη φωλιά μας!

Αφού το ταχτοποιήσανε κι' αυτό, τα τρία παιδιά μείνανε ευχαριστημένα από τη δουλιά τους. Ο Ντίκ ανακάλυψε ένα ντόμινο με πράσινα και κίτρινα καρεδάκια και το έφερε στις φίλες του. Η Άννούλα ένθουσιαστήκε.

— Δέ μας λείπει τίποτα Ντίκ, είπε χαρούμενη. Αυτό το ντόμινο θα μας κάνει να ξεχνάμε τις μονότονες ώρες που θα περάσουμε εδώ μέσα.

— Ο Θεός μας αγαπάει και μας στέλνει ένα-ένα τα ευχάριστα δώρα του, αποκρίθηκε το παιδί. Όπως βλέπεις όλα είναι εντάξει. Και αυτό που φοδάζει για τους δικούς μας θα δεις πως θα σου μείνει μονάχα φόδος. Ίσως τώρα εκείνοι να μας σκέφτουνται από κανένα λιμανάκι που θ' άραξαν οι βάρκες τους. Και το μόνο που δεν θα έβρουν θα είναι το αν ζούμε ή πεθάναμε!

— Όταν μιλάς, Ντίκ, νοιώθω τον έαυτό μου άλλοιωτικό, είπε το κορίτσι. Η φωνή σου είναι πλημμυρισμένη από αισιόδοξία και πίστη. Κι' αυτό είναι το καλλίτερο σημάδι: στις μαυρές αυτές ώρες που περνάμε.

Βράδυαζε. Στην καμπίνα άρχισε να σκοτεινιάζει. Από το φιλιτερίνι του καραβιού φαινόταν ένα κομμάτι τ' ουρανού γκριζό, ασήκωτο απ' το

βάρος της συννεφιάς. Τα παιδιά άσυνήθιστα ακόμα από την παράξενη αυτή γαλήνη πλησιάσανε το ένα τ' άλλο και δεν μιλούσανε.

Στήσανε τ' αυτί τους. Τους φαινόταν ολοένα πως θ' άκούσουν το συνηθισμένο βουητό της θάλασσας, μα τίποτα. Απόλυτη όλουθε σιγαλιά. Τίποτ' άλλο από έλαφροσαλέματα που μόλις τα νοιώθανε πάνω στη φοδερή εκείνη έρημο των φυκιών. Όμως μαζί με τη νύχτα ήρθε και δροσιά διαπεραστική και δσμές πνιγνρές σαν από μουσκλη και χρώμα, σαν ύγρασία από τέλματα. Όλη εκείνη την άπλοχώρα που κοιμάται, όλα τα κοιμισμένα εκείνα φυτά, όλες εκείνες οι ήσυχίες τους έφεραν στενοχώρια.

Νοιώθανε να είναι ξένοι μέσα σε δλ' αυτά κι' άποζητούσανε τη θάλασσα, τη θάλασσα που είναι τέλος πάντων, το μεγάλο ανοιχτό διάστημα, το έλεύθερο άπέραντο λιβάδι που πάνω του συνηθισανε τόσες μέρες να τρέχουνε με το «Πράνσιγκ».

— Θέλω φως, έκανε κλαψιάρικα ή Δευκή, φοδάμαι σε τοτο το σκοτάδι!

Ο Ντίκ έτρεξε στο κατάρωμα κι' έφερε τη γκαζολίνη. Την άναψε γρήγορα κι' ή καμπίνα πλημμύρισε από γαλάζιο χαρούμενο φως. Η Άννούλα άνάπνευσε.

— Επιτέλους, είπε άναστενάζοντας βαθειά, λίγο έλειψε να λιγοθυμήσω μ' αυτή τη σιωπή που μας σκέπασε. Τι ώρα είναι;

— Περρασμένες έφτά, αποκρίθηκε ο Ντίκ κοιτάζοντας το ρολόι του χειριού του.

Έδω νυχτώνει απότομα και γι' αυτό μας έπιασε αυτή ή μελαγχολία!

— Πεινώ! έδήλωσε ή Δευκή που ή δρεξή της στεκόταν σπουδαία παρ' όλες τις σκληρές στιγμές που περνούσανε.

— Τι θέλεις να φας μωρό μου; ρώτησε ή Άννούλα.

— Γλυκό, βούτυρο με ψωμί!

— Όρατα, θα σου κάνουμε και μεις συντροφιά, είπε το κορίτσι. Άλλά σήμερα και αύριο θα έχουμε ψωμί, σε λίγες μέρες θα μας λείψει έντελως.

Ο ψωμάς του καραβιού δεν έζύμωνε παρ' για την καθημερινή μονάχα ανάγκη του πληρώματος και των έπιβατών, αποκρίθηκε ο Ντίκ. Δεν πειράζει όμως, αλεύρι υπάρχει

άφθονο στην αποθήκη.

— Θα ζημώσουμε, έκανε ή Άννούλα. Με λίγη ύπομονή και με πολύ προσοχή θα μπορέσω ίσως να κάνω κάτι που να μοιάζει με ψωμί!

— Γιατί όχι; είπε ένθουσιασμένο το αγόρι που του άρεσε ή σκέψη της φίλης του.

Θα σε βοηθήσω κι' εγώ και είμαι βέβαιος ότι σε λίγο θα τα καταφέρουμε τόσο καλά που θα γίνουμε τέλεια νοικοκυρόπαιδα!

Αφού φάγανε με πολλή δρεξη ο νεαρός Γκόρντον άνοιξε το μεγάλο χάρτη πάνω στο τραπέζι και έδειξε

Ακούμπησε στη κουκέττα κι' άκουσε...

εκτός από φύκια.

— Γιατί είπες «δυστυχώς» ρώτησε πάλι έπίμονα ή μικρή. Δεν φοδάζει τους άνθρωποφάγους;

— Δεν τους φοδάζει γιατί δεν υπάρχουνε τέτοιοι στα χρόνια μας. Οι έρεαπόστολοι με άρχηγό τον Έδανς κατάφεραν να τους κάνουν όλους άληθινούς ανθρώπους και χριστιανούς. Στα δάση της Βραζιλίας, εκεί που άλλοτε έδλεπες ξάνα και θεούς με κεφάλια θηρίων, υπάρχουνε σήμερα έκκλησιές με σταυρούς και είκόνες. Και οι άγριοι αυτοί πηγαίνουν κάθε γιορτή και Κυριακή και προσεύχονται στον ένα και μοναδικό Θεό της ανθρωπότητας...

Τα μάτια της Δευκής μισοκλείνανε. Ένας ύμνος γλυκός, παιδικός, φτερούγιζε ανάμεσα στα μεγάλα της βλέφαρα. Η Άννούλα ήταν έτοιμη να τη βάλει να κοιμηθεί, όταν και τα τρία παιδιά παγώσανε στις θέσεις τους. Ένας θόρυβος μακρυνός και υπόκωφος, που άγνωστο από που έρχόταν, τα έκανε να τα χάσουν και να μείνουν άμίλητα πολλή ώρα.

— Τι να είναι άραγε αυτό; έκανε τρομαγμένη ή Άννούλα έπειτα από την πρώτη έντύπωση.

— Πώς μπορώ να ξέρω; είπε το άμερικανόπουλο. Ο θόρυβος δσο πάει και πλησιάζει, γίνεται πιδ ευδιάκριτος αλλά και πιδ περίεργος.

— Μοιάζουν ανθρώπινα βήματα που φοράνε σιδερένια παπούτσια.

(Ακολουθεί) ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

«ΔΕΝ ΠΕΡΝΑΣ ΚΥΡΑ ΜΑΡΙΑ»

Βράδυαζε ανάλαφρο έν αγόρι. Μπρος από τ' άρμα της Νυκτός, Τρέχει μια ύπόσχεση να φέρε. Που του έμπιστεύθηκε ο ουρανός. Τα δένδρα σήξαν τα κλαδιά τους. Να κοιμηθούν γλυκά-γλυκά... Στους δρόμους, κούραση γεμάτους, Φώτα άναψαν σποραδικά.

Οι νυχτερίδες σαν τη λύπη — Την κούφια, — δώ και κεί πετούν — Αθόρυβες... Μ' άκούονται χτύποι, Άκούονται άμάξια που περνούν...

Στα νυχτωμένα τα σοκάκια, Μπρος στα κατώφλια τα φωτά, Παίζουν ακόμα κοριτσάκια Συμμεζεμένα, ευγενικά. Σπιτάκια νοικοκυρεμένα Μέσ' στη γαλήνη του βραδυού Βλέπουν προς τ' άστρα τ' άναμμένα Το θαύμα κάποιου λούλουδιού...

Άγνή, μικρούλα χορωδία, Πόσο άγαπώ της γειτονιάς Το: «Δεν περνάς, Κυρά-Μαρία, Δεν περνάς, περ-νάς!»

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

Ο ΓΙΑΚΟΥΜΑΚΗΣ

«Ο Γιακουμάκης είναι γυιός ψαρά, ξευπνο παιδί και... ξακουστός ψαράς στον κύκλο του. Όταν τ' άλλα παιδιά μιλάνε για ψαρκή και διαφωνούν σε κάτι, άμα κληθεί ο Γιακουμάκης και πει τη γνώμη του, τέλειωσε».

— Πιάνεται εύκολα ο σαργός, Γιακουμάκη;

— «Όχι, γιατί είναι ψάρι χοντρό κι έχει γερά δόντια που κόβουν τ' αγκίστρι».

«Η συζήτηση αν πιάνεται εύκολα ή όχι ο σαργός σταμάτησε».

Γι' αυτούς τους λόγους κι' ακόμα γιατί είναι καλός μαθητής και εργατικώτατος — το δεξί χέρι του βοοπαλαιστή πατέρα του — μου είναι συμπαθέστατος. Τον είδα, έδω και λίγες μέρες, ένα πρωί, στο νησί με, το καλάμι στον ώμο και το ψαράδικο καλάθι στ' άριστερό του χέρι.

— Για πού Γιακουμάκη;
— Για κεφάλους, στο μουράγιο.
— Έχεις καλάγρια;
— Και βέβαια.
— Πάμε μαζί.

«Ο κεφαλος είναι ξευπνο ψάρι με μεγάλη αντίληψη και πιάνεται δύσκολα αν δεν ξαίρεις να τον ψαρέψεις. Είναι το μοναδικό ψάρι, όπως θα έχει ακούσει, που γίνεται, από τ' αυγά του το αυγοτρίχαρο. Το κρέας του είναι πολύ λευκό και νόστιμο και άφθονο μέσα στα λιμάνια».

Μπήκαμε σε μια ψαρόδαρκα, απομακρυνθήκαμε λίγα μέτρα από την προκυμαία (μουράγιο), την άρξαμε με δύο άγκυρες για να μην κουνιέται, και μαλαγρώσαμε. Οι γνώσεις του Γιακουμάκη στην ψαρκή και ή δεξιότητα του δικαιολογούν τη φήμη του. «Η καλάγρια πούχε ετοιμάσει (είδος ζύμης για να προσελκύει τα ψάρια) ήταν άριστη. Είχε βρέξει δηλαδή ψωμί σε σημείο ώστε να γίνει πολτός, είχε κάνει και τυρί, για να προσελκύει με τη μυρωδιά του τα ψάρια, και ψιλή άμμο. «Ολ' αυτά τάχε ανακατώσει, ζυμώνει, κι' απ' αυτόν τον πολτό έκανε μικρούς βλούς και τους έρριξε στη θάλασσα, εκεί που θα ψαρεύαμε. Σε λίγο οι κεφαλοι άρχισαν να μαζεύονται. Έδωγα τότε απ' ένα τενεκεδάκι το δόλωμα που θόξαζε στ' αγκίστρι. Αυτό είναι απλό. Ψύχα άσπρου ψωμιού βρεμένη και ζυωμένη. Κάλυψε μ' αυτήν τα δύο του αγκίστρια και τάρριξε στο νερό. Προσοχή! Οι κεφαλοι τσιμπούν. Ο φελός πούναι δεμένος στ' άρμίδι μας τρεμουλιάζει. Άλλ' ο κεφαλος, δ-

πως είπαμε πρωτύτερα, είναι ψάρι ξευπνο. Πλησιάζει το δόλωμα, το σκουντά λίγο κι' ύστερα το βάζει στο στόμα του με μεγάλη προσοχή. Δεν πρέπει να βιασθείς να τραβήξεις τ' αγκίστρια. Ο κεφαλος θα πάρει το δόλωμα χωρίς να τον βγάλεις από τη θάλασσα. Ο Γιακουμάκης ξαίρει καλά τις πονηριές του. Και περιμένει. Ξαφνικά, με μια ξερή κίνηση σηκώνει λίγο το καλάμι του. Μ' αυτό λυγίζει. Ένας κεφαλος έχει πιασθεί... Ακολουθεί δεύτερος, τρίτος... Μέσα σε μια ώρα τράκισια δρόμια κεφαλόπουλα βρίσκονται στο ψαράδικο καλάθι του.

— Γιακουμάκη, του λέω, είσαι σπουδαίος.

— Μ' έμαθε ο πατέρας...

— Έχετε ψαρέψει κεφάλους με δίχτυα;

— Πώς! Το καλοκαίρι, σε ταλιάνια (λιμνοθάλασσες). Σαλτάρουν πάνω από τα δίχτυα και φεύγουν. Αν δεν έχεις καλαμωτές...

— Και σε ποιά ταλιάνια ψαρέψατε;

— Έχουμε πάει και στο Μεσολόγγι. Άλλα τα καλλίτερα λιβάδια (το ίδιο με ταλιάνια, λιμνοθάλασσες δηλαδή) — μούχει πει ο πατέρας — βρίσκονται στο Κιουλούκι της Μικράς Ασίας. Έκει πιάνονται κεφαλοι έως τρεις οκάδες και τσιπούρες έως οκτώ οκάδες.

Τάξιαιε δλα ο αθεόφορος! Ένωιωθα τον εαυτό μου μπροστά του σαν ένα μαθητή του Δημοτικού...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΟΓΓΗΣ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΟΠΟΙΟΣ ΚΑΝΕΙ ΤΟ ΓΙΑΤΡΟ

«Ένας Σουλτάνος αποφάσισε να βγει να ιδεί μόνος του τι γίνεται στην πρωτεύουσα του βασιλείου του για να μην τον γνωρίσουν όμως ποιός είναι εντόθηκε σαν έμπορος».

Αργοπερπατώντας είχε τον καιρό να βλέπει τι γινόταν μέσα στα μαγαζιά, τι έκαναν οι διαβάτες και την αστυνομία πώς εφρόντιζε για την ασφάλεια των κατοίκων.

Βαδίζοντας έτσι έκίνησε την περιέργεια δύο κακοποιών, που τον ενόμισαν για ξένο και πλούσιο και άρχισαν να τον παρακολουθούν.

Όταν εκείνος μπήκε σ' ένα έρημο και μισοσκότεινο δρομάκι, του ρίχτηκαν να τον ληστέψουν.

Από αυτή τη δύσκολη θέση τον έσωσε ένας Μωραΐτης που έτυχε να περνάει απ' εκεί και με το να είναι τολμηρός και χειροδύναμος τους ανάγκασε να το βάλουν στα πόδια.

Ο Σουλτάνος αφού χιλιοσεχαρί-

στησε τον σωτήρα του, τον παρεκάλεσε να πήγαιναν μαζί στο σπίτι του.

Σαν έπροχώρησαν αρκετά, φανερώθηκε στον Μωραΐτη ποιός ήταν και τον ώδηγησε στο παλάτι.

Έκει του είπε, πώς θα του έδινε ο,τι κι' αν του ζητούσε, γιατί του έσωσε τη ζωή.

Ο Μωραΐτης όμως απάντησε, πώς ήθελε μόνο ένα φαρμάκι και με αυτό να έχει το δικαίωμα να εισπράττει ένα γερό γρόσι από κάθε κάτοικο της Τουρκίας, Όθωμανό ή ραγιά, που χωρίς να είναι γιατρός, δίνει συμβουλές για φάρμακα και γιατρείες.

Ο Σουλτάνος ακούοντάς τον χαμογέλασε και του είπε: «Αυτό που ζητάς είναι τιποτένιο, εγώ έλεγα να σου χαρίσω ένα μεγάλο τσιφλίκι, να το καλλιεργείς, ή αν θέλεις, την άξια του σε λίρες».

— Εγώ, Πολυχρονεμένε μου, θέλω μόνο το φαρμάκι που ζητήσα.

Ο Σουλτάνος του το έδωσε και του είπε πώς όποτε ήθελε, είχε το ελεύθερο να μπαίνει στο παλάτι να τον βλέπει. Ο Μωραΐτης τον ευχαρίστησε για όλα αυτά και πρόσθεσε πώς θα άργούσε να του παρουσιάσει γιατί από την άλλη μέρα θα πήγαινε ταξίδι.

Περνώντας από πολιτείες και χωριά έμπαινε σε διάφορα μαγαζιά, καθόταν στο τραπέζι και βογγολογούσε.

Αμα τον ρωτούσε κανείς τι είχε, απαντούσε πώς τον πονάει πότε το κεφάλι του και πότε άλλα μέρη του κορμιού του.

Μόλις του έδιναν συμβουλή για θεραπεία, ρωτούσε «είσαι γιατρός;» και καθώς άκουε το «όχι» έδωγα το φαρμάκι κι' έπαιρνε ένα γερό γρόσι.

Έτσι αφού πέρασαν δυό χρόνια από τότε που έφυγε, ξαναγύρισε στην Πόλη και πήγε στο παλάτι.

Ο Σουλτάνος τον καλοδέχτηκε και τον ρώτησε τι έγινε τόσον καιρό.

— Ταξίδεψα σ' όλο το βασίλειό σου και ήλθα να σ' ευχαριστήσω, γιατί με το φαρμάκι σου έκανα την τύχη μου. Από χθες όμως το βράδυ που έφτασα έδω, μ' έπιασε το δόντι μου και όλη νύχτα δεν έκλεισα μάτι.

— Να σου πω εγώ ένα γιατρικό, που είναι σπαθί για τον πονόδοντο.

— Πολυχρονεμένε μου, είσαι σπουδασμένος γιατρός; Και με το «όχι» που άκουσε πήρε και από αυτόν, σύμφωνα με το φαρμάκι του, ένα γρόσι.

Ο Σουλτάνος, πληρώνοντάς το, τραντάχτηκε από τα γέλια με το πάθημά του.

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

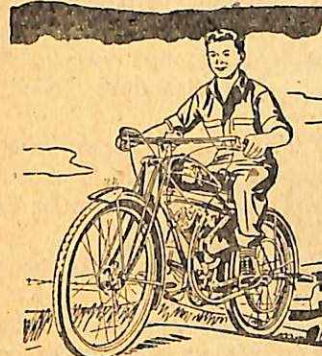

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΑ... ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Τον καιρό της Κατοχής, κάθε βράδυ μετά τα μεσάνυχτα, την ώρα που μόνο Γερμανοί μπορούσαν να κυκλοφορήσουν ελεύθερα στους δρόμους, στα περίχωρα του Παρισιού — όπως και μέσα στο Παρίσι πολλές φορές — περνούσε μια μοτοσυκλέτα... φάντασμα! Και την είχαν ονομάσει έτσι, γιατί κανείς δεν μπορούσε να τη δει με την τρελή ταχύτητα που έτρεχε μέσα στο σκοτάδι πετώντας συγχρόνως στις πόρτες των σπιτιών φεύγ-βολάν που έγραφαν όλες τις νίκες των Συμμάχων στα μέτωπα. Οι Γάλλοι την περίμεναν κάθε βράδυ με αγωνία για να διαβάσουν τα νέα, ενώ οι Γερμανοί της έστηναν καρτέρι

για να τη συλλάβουν. Τίποτα όμως δεν κατάφεραν και ήταν τόσο ή λύσα τους που την... επικηρύξαν για 30 000 φρ. Είχε γίνει ο εφιάλτης τους, γιατί μαζί τώρα με τα φεύγ-βολάν, έριχνε και μικρές ειδικές μπόμπες για σαμποτάζ, στις Γερμανικές ύπηρεσίες της περιφέρειας. Αυτό κράτησε από το 1943 ως το τέλος του πολέμου. Φαντασθείτε όμως την έκπληξη των Γάλλων, όταν μετά την απελευθέρωση, είδαν μια μέρα στις παρισινές εφημερίδες την φωτογραφία του σαμποτέρ καθισμένου πάνω στη θρυλική μοτοσυκλέτα του. Ήταν ο Ζαν Ζακ Πιερό, ένα παιδί δεκαπέντε μόλις χρονών, που μαζί με τον πατέρα του είχε μπει σε κάποια μυστική ύπηρεσία των Συμμάχων.

Σήμερα ο μικρός Πιερό, θεωρείται ο υπ' αριθ. 1 ήρωας της Γαλλίας και σπουδάζει με έξοδα του Κράτους σ' ένα από τα καλύτερα σχολεία του Παρισιού.

©©

Ο «ΝΤΑΚ» ΕΙΝΑΙ... ΕΠΙΛΟΧΙΑΣ

Ποιός είναι ο Ντάκ; Στην Ελλάδα βέβαια δεν είναι γνωστός, αλλά στην Αγγλία είναι ένα θανασιμο σκυλί που έχει το βαθμό του... επιλοχία! Σας φαίνεται παράξενο; Κι' όμως ο Ντάκ σέβηθη σε όλα σχεδόν τα έχθρικά μέτωπα από άερα, θάλασσα και στεριά! Πριν απ' τον πόλεμο ο Ντάκ, ήταν ένα άσημαντο τετράποδο. Όταν όμως εκηρύχθηκε ο πόλεμος πήγε... έθελοντής και κατατάχθηκε στο πιο επικίνδυνο σώμα: στους Άλεξιπτωτιστές! Οι Έγγλέζοι που αγαπούν πολύ

τα σκυλιά, το παίρνουν μαζί τους σε κάθε επιχείρηση και σιγά σιγά από άπλος στρατιώτης προβιβάστηκε κι' έγινε επιλοχίας. Και να πώς: «Όταν οι Αμερικάνοι μαζί με τους Έγγλέζους κατέλαβαν από άερα τη Μπουμπ, ο Ντάκ, που ήταν μαζί τους, έπεσε με άλεξιπτωτο καμωμένο ειδικά γι' αυτόν, κι' οι

Γιαπωνέζοι βοήξαν το μπλιά τους μ' αυτό το διαβολόσκυλο! Το λιγότερο δεκαεπτά κίτρινοι βοήξαν το θάνατο απ' τα δόντια του, χωρίς ο ίδιος να πάθει τίποτα. Σ' αυτή την επιχείρηση ο Ντάκ έγινε... δεκανέας, απ' τον ίδιο το διοικητή των Κορμάντος Ταγματάρχη Αρτζιμπαλντ Κλέυσερ. Έπειτα απ' αυτό, ο Ντάκ, πήρε μέρος σε μια Αγγλογερμανική ναυμαχία και έδωσε τρεις ναυτες από βέβαιο πνιγμό. Ο Ντάκ προβιβάστηκε τότε σε... λοχία! Πέντε μήνες αργότερα, με την απόβαση των Συμμάχων στην Γαλλία, ο Ντάκ έκανε επί τρεις εβδομάδες τον ταχυδρόμο, φέρνοντας δεμένα κάτω απ' το στήθος του σπουδαιότατα έγγραφα που τα περνούσε σαν αληθινός κατάσκοπος ανάμεσα από τις έχθρικές γραμμές, για να τα μεταφέρει στον προορισμό του. Έτσι, μετά την απελευθέρωση, ο Ντάκ, πήρε το βαθμό του... επιλοχία, και έχει ο Θεός! Γιατί σήμερα ανήκει στην Αγγλική αστυνομία και κυνηγάει τους κακοποιούς.

©©

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ... ΗΡΑΚΛΗΣ!

Ονομάζεται Μέρτα Σάνγκερλεφ, ζει στη Φιλανδία, είναι ηλικίας δεκαπέντε χρονών και φημίζεται για το πιο δυνατό κορίτσι του κόσμου. Η Μέρτα ανακάλυψε τη δύναμή της, μια μέρα που κατά λάθος έκλεισε την πόρτα του σπιτιού της άφηνοντας το κλειδί από μέ-

σα. Έπειδή δεν υπήρχε κανείς να της ανοίξει, το κοριτσάκι τράβηξε την πόρτα, ή οποία ξεκόλλησε από τα περβάζια της κι' έπεσε με πάταγο στη γη. Τρομαγμένη ή μικρή άρχισε να καλεί σε βοήθεια και στους γείτονες που ήρθαν έκαναν έντύπωση το γεγονός, επειδή ή πόρτα ήταν ολοκαίνουργια και καλοβαλμένη. Όταν πέρασε ή πρώτη έκπληξή τους, κατάλαβαν ότι αυτό οφείλεται στη... δύναμη της Μέρτας και για να τη δοκιμάσουν έκλεισαν μια δεύτερη πόρτα που το κοριτσάκι την

άνοιξε με τον ίδιο... τρόπο. Ύστερα απ' αυτό, ή Σάνγκερλεφ, άρχισε να κάνει διάφορες επιδείξεις σηκώνοντας τεράστια βάρη στα χέρια της, γκρεμίζοντας με μια γροθιά έναν τοίχο και καταβάλλοντας με την μεγαλύτερη εύκολία έναν... ταύρο! Έπειδή πολλοί άμφέβαλαν για την δύναμή της — προπάντος οι επιστήμονες της Φιλανδίας — ή Μέρτα, άνοιξε ένα μικρό θεατράκι, όπου δίνει μόνη της παραστάσεις, σηκώνοντας σφαίρες από σίδερο, λυγίζοντας χοντρούς σωλήνες από ατσάλι και παλεύοντας με διάφορους... παληκαράδες του χωριού της. Το πιο περίεργο όμως είναι ότι ή Μέρτα Σάνγκερλεφ είναι μάλλον μικρόσωμη και το σώμα της είναι πετσι και κόκκαλο. Κανείς μέχρι σήμερα δεν κατάφερε να έξηγησει πού οφείλεται ή δύναμή της. Έκτος μόνο αν είναι — όπως είπε κάποιος Φιλανδός — ή μετεμψύωση του Ηρακλή. Και γιατί όχι;

©©

Ο ΜΠΟΥΜΠ ΚΙ' Η ΜΠΟΥΜΠΟΥ

Στη Νέα Όρλεάνη της Αμερικής, ζούν δυό αχώριστοι φίλοι: Ο Μπούμπ που είναι ένα μικρό άραπάκι, κι' ή Μπουμπου, μια πολύχρωμη γατούλα. Ως έδω βέβαια δεν βλέπετε τίποτε το σπουδαίο, αλλά όταν μάθετε τί είδος παρέα κάνουν οι δυό αυτοί φίλοι μας, άσφαλώς θαπορήσετε. Είδετε ποτέ σας μέχρι σήμερα γάτα δειμένη από το λαϊμό σά σκυλάκι ν' ακολουθεί τάφεντικό της στο σπίτι, στους δρόμους και στα πάρκα; Λοιπόν ο Μπούμπ, ο μικρός άραπάκος, όχι μόνο το κατάφερε αυτό με τη γάτα του, αλλά κατόρθωσε να την κάνει και... λαγωνικό! Την παίρνει μαζί του στην έξοχή και κυνηγούνε αυτός με το λάστιχο του και κείνη με τα δόντια της. Έπειδή όμως αυτό δεν το βρίσκει σωστό για τα πουλιά, ο Μπούμπ της έμαθε να κάνει ένα σωρό άλλα γυμνάσματα μπρός στους φίλους του και σε ξένους κι' έτσι μ' αυτόν τον τρόπο γράζουν κι' οι δυό το ψωμί τους. Π. χ. Η Μπουμπου, παίρνει με τη μεγαλύτερη εύκολία απ' τα χέρια του Μπούμπ, ένα ποτήρι νερό και το πίνει σαν άνθρωπος, ή ένα τσαμπί σταφύλι που το τρώει μια-μια ούγα με πολλή ευγένεια. Μια κινηματογραφική άποστολή που βρέθηκε εκεί κατά τύχη και είδε αυτούς τους δυό θαυμάσιους φίλους, τους προσέλαβε άμέσως να παίξουν σε δώδεκα ταινίες, πληρώνοντας την ημέρα 500 δολάρια για το Μπούμπ κι' άλλα 700 για τη Μπουμπου. Πολλές απ' αυτές τις ταινίες θα τις δούμε το χειμώνα και στην Αθήνα. Θα έχουν δέ το γενικό τίτλο: «Οι περιπέτειες του Μπούμπ και της Μπουμπου» και θα είναι άποκλειστικά για σχολικές παραστάσεις.

© ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. NESBIT

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Τώρα, νά σάς πω και την αλήθεια, δὲ θὰ προσπαθήσω καθόλου νὰ σὰς ἐξηγήσω πῶς κατάλαβε ἡ Ἀνθέα τὴν εἶπε ἡ μικρή, καὶ πῶς ἐκείνη καταλάβαινε τὴ γλώσσα ποὺ μιλοῦσε ἡ Ἀνθέα. Κάντε μόνον σὰς τὶς σκέψεις σας καὶ λῦστε τὴν ἀπορία σας. Ἰσως τὰ παιδιὰ γνωρίζανε αὐτὴ τὴ διεθνή γλώσσα ποὺ τὴν καταλαβαίνει ὁ καθένας, καὶ ποὺ δὲν τὴν ξέρανε ἀκόμα οὔτε οἱ σοφοί. Γιατὶ ὅπως εἶδατε, αὐτὰ τὰ τέσσερα παιδιὰ ἦταν πολὺ τυχερά, καὶ μπορεῖ νὰ εἶχανε κι' αὐτὴ τὴν τύχη μαζί μὲ ὅλες τὶς ἄλλες. Ἡ μπορεῖ καὶ νὰ... μὰ, γιατί νὰ συζητοῦμε πάνω σ' αὐτό; Τὸ βέβαιον εἶναι πῶς αὐτὴ ἡ κουραστικὴ ἐφεύρεση — οἱ ξένες γλώσσες — δὲν δυσκόλεψαν τὰ παιδιὰ σὲ καμμιὰ στιγμή ὡς τώρα. Μπορούσαν νὰ καταλαβαίνουν, καὶ νὰ γίνωνται καταληπτά. Ἀν ἔσείς μπορεῖτε νὰ τὸ ἐξηγήσετε αὐτό, κάντε το, σὰς παρακαλῶ.

Λοιπὸν, ἄμα τὸ κορίτσι εἶπε: «Ποιοὶ εἶσαστε;» ὅλοι καταλάβαινε τὴν ἐρώτηση, καὶ ἡ Ἀνθέα ἀπάντησε:

— Εἴμαστε παιδιὰ, σὰν καὶ σένα. Μὴ φοβάσαι. Θέλεις νὰ μὰς δείξεις τὸ σπίτι σου;

Ἡ Τζέννη τρομαγμένη ψιθύρισε στὸν Ψάμμεντ:

— Εἶναι σωστὸ αὐτό; Μήπως μὰς φάνε; Μὴν εἶναι καννίβαλοι;

Ὁ Ψάμμεντ τίναξε τὸ τρίχωμά του.

— Μὴ μοῦ μιλάς ἔτσι ψιθυριστά, εἶπε. Μὲ κάνεις κι' ἀνατριχιάζω! Ἀν τὰ βρῆτε δύσκολα τὰ πράγματα τότε σηκώνεις τὸ φυλαχτό, καὶ ξαναγυρνάτε, στὴ στιγμή, στὸ Ρέντζεν'ς-Πάρκ.

Τὸ παράξενο κορίτσι ἔτρεμε ἀκόμα ἀπὸ τὸ φόβο του.

Ἡ Ἀνθέα φοροῦσε στὸ χέρι της ἓνα βραχιόλι. Ἐμοιάζε σὰν ἀσημένιο, μὰ δὲν ἦταν. Κάτω ἀπὸ αὐτὸ κρεμότανε μιὰ καρδούλα ἀπὸ πέτρα θαλασσιὰ, καὶ τῆς τῶχε χαρίσει ἡ παραμάννα τους στὸ Φίτσροϋ-Στρήτ.

— Νά, πάρτο, εἶπε ἡ Ἀνθέα. Γιὰ νὰ δεις πῶς δὲ θὰ σοῦ κάνουμε κακό. Ἀν τὸ δεχτείς, θὰ πῇ πῶς καὶ σύ, δὲ φοβάσαι.

Τὸ κορίτσι ἀπλωσε τὸ χέρι. Ἡ Ἀνθέα τῆς φόρεσε τὸ βραχιόλι, καὶ τὸ πρόσωπο τῆς μικρῆς ξένης φωτίστηκε ἀπὸ χαρὰ.

— Ἐλάτε, εἶπε, κοιτάζοντας μὲ θαυμασμὸ τὸ βραχιόλι. Εἴμαστε φίλοι.

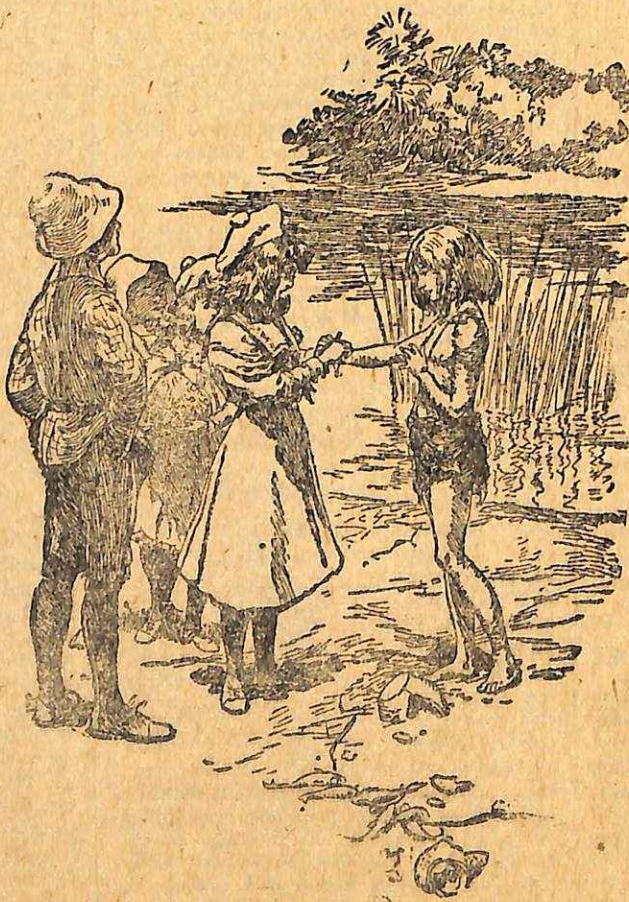
Μάζεψε τὰ ψαράκια, καὶ τὴν στάμα της, καὶ πῆρε τὸ μονοπάτι τὸ ἴδιο ἀπὸ κεῖ ποὺ εἶχε πρωτοφανεῖ. Τὰ παιδιὰ τὴν ἀκολούθησαν.

— Ὡς ἐδῶ, καλὰ τὰ πάμε, εἶπε ὁ Κύριλλος, προσπαθώντας νὰ φανεῖ γενναῖος.

— Νά! εἶπε ὁ Ρόμπερτ μὲ προσηγοριὰ θάρρος. Μιὰ πραγματικὴ περιπέτεια στὰ λήθη! Νὰ βρεθεῖς στὸ παρελθόν, δὲν εἶναι καὶ τόσο μικρὸ πρᾶμμα!

Οἱ θάμνοι καὶ τὰ χαμόδενδρα ἐξακολουθοῦσαν νὰ εἶναι τὰ ἴδια σχεδὸν μισὸ μίλι. Τὸ μονοπάτι ἦταν στενὸ, καὶ τὸ δάσος σκοτεινόν. Στὸ τέλος, φάνηκε ἓνα ἀνοιχτὸ μέρος ὁλόφωτο ἀπὸ ἥλιο.

Ὅλη ἡ συντροφιά εἶχε βγεῖ πιά ἀπὸ τὸ δάσος. Ἡ ἀπλωμένη ἄμμος

Τὸ κορίτσι ἀπλωσε τὸ χέρι. Ἡ Ἀνθέα τῆς φόρεσε τὸ βραχιόλι... (Σελ. 134 στ. β)

γιάλιζε καὶ λαμποκοποῦσε στὶς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου.

Ἐδλεπες ἐδῶ κι' ἐκεῖ φυτρωμένα κάκτους (cactus) μὲ ροζ καὶ κόκκινα λουλούδια ἀνάμεσα στὰ σταχτοπράσινα φύλλα τους. Μακριὰ πρὸς τὴ δεξιὰ, μεριὰ φάνηκε ἓνας φράχτης καὶ πυκνὸς καπνὸς ἀνέβαινε στὸ γαλανὸ οὐρανόν.

— Νά τὸ σπίτι μου, εἶπε τὸ κορίτσι, δείχνοντας μὲ τὸ χέρι του.

— Ἐγὼ δὲν πάω ἐκεῖ, ψιθύρισε πάλι ἡ Τζέννη στὸν Ψάμμεντ. Ἐκτὸς ἀν τὸ βρίσκεis ἐσὺ σωστό.

Ὁ Ψάμμεντ κολακεύτηκε ἀπὸ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ τοῦ δείχνε ἡ Τζέννη.

— Νά πάτε, νὰ πάτε, εἶπε ὁ Ψάμμεντ. Ἀν δευλιόσσετε, τότε δὲ θὰ σὰς ξαναδοθῇ ποτὲ πιά!

— Ὡ! ψιθύρισε ἡ Ἀνθέα, Τζέννη μου, γιατί φοβάσαι; Σκέψου τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα καὶ πῶς θάχουμε, ὅτι θέλει ἡ καρδιά μας. Κι' ὕστερα μποροῦμε νὰ γυρίσουμε πίσω, ὅτι ὥρα θέλουμε. Ἐλα, μὴ λές ὅχι.

Ὁ Ψάμμεντ θὰ ξέρει πῶς δὲν κινδυνεύουμε... εἶπε ὁ Κύριλλος μὲ χαμηλὴ φωνή. Ἀλλοιῶς δὲ θὰ μὰς ἄφινε νὰ πάμε.

Ἡ Τζέννη παραδέχτηκε πῶς εἶχε ἄδικο.

Ὅταν πλησιάσανε στὸ φράχτη, εἶδαν πῶς ἦταν ψηλὸς ὀκτὼ πόδια καμωμένος ἀπὸ ἀγκάθια καὶ θάμνους.

— Γιατὶ εἶναι ἔτσι φτιαγμένος; ρώτησε ὁ Κύριλλος.

— Γιὰ νὰ φυλαγόμεστε ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς καὶ τὰ ἀγρία θηρία, εἶπε τὸ κορίτσι.

— Θάπρεπε νὰ τὸ καταλάβω, εἶπε ὁ Κύριλλος. Μερικὰ ἀγκάθια εἶναι πιδ μακριὰ ἀπὸ τὰ πόδια μου.

Ὁ φράχτης εἶχε ἓνα ἀνοιγμα. Τὰ παιδιὰ ἀκολουθήσανε τὸ κορίτσι καὶ μπήκανε κι' αὐτὰ μέσα. Ἐκεῖ ὕψωνόταν ἄλλος ἓνας φράχτης, χαμηλότερος, καμωμένος κι' αὐτὸς ἀπὸ πόρτα κι' ἀγκάθια, καὶ πιδ μέσα ἦταν σὰν ἓνα χωριὸ ὅλο καλὸδες.

Κῆποι καὶ δρόμοι δὲν ὕπηνχανε. Μονάχα ἀπλὲς καλὸδες χτισμένες μὲ ξύλα, μὲ κλαδιά καὶ μὲ λάσπη. Οἱ στέγες ἦταν ἀπὸ φύλλα ποὺ σὲ πολλὲς μεριὲς λείπανε.

Οἱ πόρτες πολὺ χαμηλές, θυμίζανε ἐκεῖνες ποὺ ἔχουνε τὰ σπιτάκια τῶν σκύλων. Ἀπὸ τὴν μιὰ καλὸδα στὴν ἄλλη ἔδλεπες στρωμένη ἄμμο οκλή-

ρή, καὶ σὲ μερικὲς μεριὲς πιδ μαλακιά.

Στὴ θέση τοῦ χωριοῦ, ὕψωνόταν ἄλλος ἓνας φράχτης ποὺ ἔκλεινε ἓνα στρογγυλὸ χωρὸ, σὰν τὸν κῆπο τῶν παιδιῶν στὴν ἐξοχή τους, στὸ Κάμντεν-Τάουν.

Μόλις μπήκανε τὰ παιδιὰ στὸν τρίτο φράχτη, δωδεκάδες ἄντρες, γυναῖκες, καὶ μικρὰ παιδιὰ, ξεπεταχτήκανε πίσω, καὶ μέσα ἀπὸ τὶς καλὸδες.

Τὸ κορίτσι στάθηκε μὲ προστατευτικὸ ὕψος μπροστὰ στὰ τέσσερα παιδιὰ καὶ εἶπε:

— Αὐτὰ τὰ παιδιὰ εἶναι θαυματοῦργα, καὶ μὰς φέρνουνε περίφημα δῶρα πέρα ἀπὸ τὴν ἐρημο. Τοὺς ὕποσχέθηκα πῶς δὲ θὰ τοὺς κάνουμε κανένα κακόν.

Ἐσήκωσε τὸ χέρι της ψηλὰ δείχνοντάς τους τὸ βραχιόλι.

Τὰ παιδιὰ εἶχανε δεῖ πολὺ λά παράξενα πράγματα ὡς τώρα. Ὅμως τόσο κόσμος, νὰ τοὺς κοιτάζει περίεργα, δὲν εἶχανε ποτέ τους φαντασθεῖ.

Τοὺς περιτριγύρισαν, χαϊδεύανε τὰ ρούχα τους, τὰ παπούτσια τους καὶ τὰ κοράλια ποὺ φορούσανε τὰ κορίτσια στὸ λαιμό τους.

— Ἐρχόμαστε, εἶπε ὁ Κύριλλος, ἀπὸ ἔ-

ναν μακρινὸν κόσμον. Εἴμαστε ἡ Μεγάλῃ Ἀγγλοσαξωνικὴ φυλὴ ποὺ κατακτοῦμε ὅλους τοὺς λαούς. Αὐτὸ δὲ θὰ πῇ πῶς ἤρθαμε νὰ σὰς κατακτήσουμε, πρόσθεσε βιαστικὰ ὁ Κύριλλος. Ἐπιθυμοῦμε μονάχα νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὴ χώρα σας καὶ στὰ σπῖτια σας, καὶ ὕστερα θὰ ξαναγυρίσουμε ἀπὸ κεῖ ποὺ ἤρθαμε καὶ θὰ λέμε γιὰ σὰς καὶ γιὰ ὅτι εἶδαμε ἐδῶ, τόσο καλὰ λόγια, ποὺ τὸ ὄνομά σας θὰ γίνῃ διάσημο.

Τὰ λόγια τοῦ Κύριλλου δὲν τοὺς κάνανε καμμιὰ ἐντύπωση. Ἐκεῖνο ποὺ θαυμάζανε αὐτοὶ ἦταν τὰ ρούχα τῶν παιδιῶν.

Ἡ Ἀνθέα κατάλαβε πῶς ποτὲ ὡς τώρα οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲ θὰ ἔχουνε δεῖ ὁφάσματα, παρὰ μονάχα

δέρματα ἀπὸ ζῶα ποὺ φορούσανε πάνω τους. Ἐπίσης καὶ τὸ ράψιμο τῶν ρούχων τοὺς ἔκανε νὰ κοιτάζουν μὲ ἀνοιχτὸ στόμα.

Θὰ ξέρανε ἴσως καὶ αὐτοὶ νὰ ράβανε, γιατί μερικοὶ ποὺ φαινότουσαν γιὰ ἀρχηγοί, φορούσανε μακρυὲς φαρδύες φοῦστες ἀπὸ δέρματα ζῶων.

Ἄντρες καὶ γυναῖκες ἦτανε μάλλον κοντοί, μὲ ξανθὰ μαλλιά κομμένα κοντά, πρᾶγμα πολὺ περίεργο γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶχανε σημάδια στὰ μπράτσα τους σὰν τοὺς ναυτικούς.

— Τί εἶναι αὐτό; Τί εἶναι αὐτό; ρωτοῦσαν καὶ ξαναρωτοῦσαν, ἀγγίζοντας τὰ ρούχα τῶν παιδιῶν.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τί νὰ βλέπουν ἄραγε;

Ἡ Ἀνθέα ἔδωκε τὴν δαντελένια τραχηλιά τῆς Τζέννης καὶ τὴν ἔδωκε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες.

— Πάρτε το αὐτό, τοὺς εἶπε, κι' ἀφήστε μας μόνους. Ἐχοῦμε νὰ μιλήσουμε μεταξύ μας.

Ἡ Ἀνθέα εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ μὲ τὸν ἐπιτακτικὸ τόνον ποὺ μεταχειρίζταν ἄμα ἤθελε νὰ κάνει τὰ δέρφια της νὰ τὴν ὑπακούσουν. Ὅπως πάντα, ἔτσι κι' αὐτὴ τὴν φορά, τὸ κατάφερε ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε.

Τὰ παιδιὰ μέινανε μόνον, καὶ ἡ ἀνθρώπινη μάζα ἀπομακρύνθηκε γιὰ νὰ σταθεῖ λίγο πιδ πέρα. Ὅλοι εἶχανε μαζεθεῖ γύρω ἀπὸ τὴν γυναῖκα ποὺ κρατοῦσε τὴν τραχηλιά.

Συζητοῦσαν καὶ χειρονομοῦσαν ζωηρά, μὰ τὰ παιδιὰ δὲν καταλαβαίνανε τί λέγανε οἱ ἄνθρωποι ἐ-

κεῖνοι. Σίγουρα ὅμως θὰ μιλοῦσαν γιὰ τὰ τέσσερα παιδιὰ.

Βέβαια δὲ φοβόντουσαν, πρώτα-πρώτα γιατί τὸ κορίτσι τοὺς εἶχε ὑποσχεθεῖ φιλία, καὶ ὕστερα γιατί εἶχανε στὰ χέρια τους τὸ μαγικὸ φυλαχτό, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

Καθῆσανε χάμω στὴν ἄμμο, στὴ σκιά τοῦ φράχτη, στὴ μέση τοῦ χωριοῦ.

Τώρα μονάχα μπορέσανε νὰ ρίξουνε μιὰ ψυχραίμη καὶ ἐξεταστικὴ ματιὰ σ' ὅλα γύρω.

Προέβλεπε λοιπὸν πῶς οἱ γυναῖκες φορούσανε στὸ λαιμὸ τους κομπολόγια ἀπὸ πολύχρωμες πέτρες, καὶ κάτω ἀπὸ αὐτὰ κρεμόντουσαν διάφορα χαῖμαλιά μὲ περίεργα σχήματα. Μερικὲς, φορούσανε βρα-

χιόλια ἀπὸ φίλντισι καὶ ἀπὸ ὄστρακο.

— Παιδῶ, εἶπε ὁ Ρόμπερτ. Πόσα πράγματα θὰ μπορούσαμε νὰ τοὺς διδάξουμε ἂν μέναμε ἐδῶ.

— Ἐγὼ, νομίζω, πῶς κι' αὐτοὶ θὰ μὰς μάθαιναν τόσα, κι' ἄλλα τόσα, εἶπε ὁ Κύριλλος. Εἶδατε αὐτὰ τὰ θαυμάσια βραχιόλια ποὺ φορᾶνε; Πῶς τὰ φτιάχνουν ἄραγε; Τώρα, ἂς σταματήσουμε πιά νὰ μιλάμε μεταξύ μας, γιατί μὰς κοιτάζουνε ὅ-

ποπτα. Πάμε καλλίτερα κοντὰ τους. Μὰ, προσοχή, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, πρέπει νάμαστε ὅλοι συγκεντρωμένοι καὶ ἔτοιμοι γιὰ κάθε τί.

(Ἀκολουθεῖ) ΒΕΤΑ ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ (ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ)

14. ΒΑΤΡΑΧΟΙ

— Στέρεψε ἡ λίμνη. Ποῦ ἄλλοῦ νὰ στήσουμε κονάκι; Στὸ σύντροφό του φώναξε τ' ἄμμορο βατραχάκι.

— Τί λές, δὲν κατεβαίνουμε σ' αὐτὸ δῶ τὸ πηγάδι;

— Μ' ἂν ξεραθεῖ πῶς βγαίνουνε φίλε ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄδην;

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΗΘΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΤΖΑΪΦΕΡΣΟΝ (1)

- 1) Μην αναβάλλεις γι' αύριο εκείνο που μπορείς να κάμεις σήμερα.
- 2) Μην χρησιμοποιείς άλλον για εκείνο που μπορείς μόνος σου να κάνεις.
- 3) Μην ξεδεύεις το χρήμα σου, πριν το κερδίσεις.
- 4) Μην αγοράζεις ποτέ πράγμα που σου είναι άχρηστο με τη δικαιολογία πως είναι φτηνό.
- 5) Η κουφότητα και η περηφάνεια μάς κοστίζουν περισσότερα από την πείνα, τη δίψα και το κρύο.
- 6) Δεν μετανοούμε ποτέ αν φάμε πολύ λόγο.
- 7) Τίποτα δεν είναι κουραστικό όταν γίνεται με καλή καρδιά.
- 8) Πόσες λύπες μάς έχουνε δώσει οι δυστυχίες που ωστόσο δεν μάς ήρθαν ποτέ!
- 9) Παίρνετε τα πράγματα πάντοτε απ' την καλή τους όψη.
- 10) Εάν είσθε έρεθισμένοι, μετρήστε ως τα δέκα πριν να μιλήσετε, και ως τα εκατό εάν έχετε πολύ θυμό.

1. Τζαϊφερσον, ο τρίτος Πρόεδρος των Ην. Πολιτειών (1743—1826).

ΜΙΚΡΟΙ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

1. Ο ΠΕΡΑΜΑΤΑΡΗΣ

Ένας περσμάταρης πρέπει να περάσει στην άπέναντι μεριά της λίμνης. Έχει μαζί του ένα λύκο, μια κατσίκια κι ένα μεγάλο λάχανο. Έπειδή η βάρκα του δεν χωράει άλλον από τον ίδιο κι ένα μόνο από τα τρία πράγματα, τί πρέπει να κάνει ώστε, περνώντας στην άλλη μεριά της λίμνης, να μη φάει το ένα τ' άλλο, στο διάστημα που αυτός θα έχει μαζί του μόνο το ένα απ' τα τρία πράγματα; Έσείς μπορείτε να μάς πείτε τί πρέπει να κάνει;

2. ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ένα ηλεκτρικό τραίνο τρέχει με ταχύτητα 200 χιλιομέτρων την ώρα. Ο άνεμος που φυσάει αντίθετα τρέχει με την ίδια ακριβώς ταχύτητα του τραίνου. Να μάς πείτε ποιά κατεύθυνση πρέπει να έχει ο καπνός του τραίνου;

ΚΛΩΣΣΟΠΟΥΛΙΑ

Τί χαριτωμένα μέν στην βιτρίνα τὰ κούτσικα πουλάκια! Πηδάνε, τρέχουνε, ανεβαίνουνε μέν στην ταλίστρα όπου πρὸ ὀλίγου τρώγανε, σκαλίζουνε τὸ ἄχυρο που πατάνε. Πόσων ἡμερῶν, καὶ τί τέλεια πλάσματάκια! Τὸ γατί, τὸ σκυλί γεννιώνται μισερὰ. Μήπως ὁ ἄνθρωπος; Τὸς πρώτους μῆνες ὅλο κλαίει καὶ κοιμάται. Τὸ κλωσσοπούλι όμως ἀπὸ τὴ δεύτερη μέρα του, τρέχει ζωηρὰ καὶ περίεργο. Μὲς στὰ ματάκια του λαμπυρίζει ἡ ἐξυπνάδα, τὰ κερένια ποδαράκια του δὲν ξέρουν τί θὰ πεῖ κούραση.

Βιάζεται νὰ ζήσει, γιατί δὲ θὰ ζήσει πολὺ. Σὲ λίγους μῆνες θὰ εἶναι ἔτοιμο γιὰ τὸ τσουκάλι.

— Βίτ-δίτ, τσίου-τσίου. Πεινάμε πολὺ!..

ΚΙΤΣΑ ΜΑΛΙΚΟΥΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΚΟΥ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

(ΟΛΛΑΝΔΙΚΟ ΛΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ)

Εἴμαστε τὰ παιδιὰ τῆς γῆς, βγαίνουμε ἀπὸ τῆς γῆς τὸ αἷμα, μάς θρέφει ἡ στάλα τῆς αὐγῆς καὶ τοῦ ἡλίου τὸ χρυσὸ τὸ βλέμμα. Μάς θρέφει ἡ στάλα τῆς αὐγῆς καὶ τοῦ ἡλίου τὸ χρυσὸ τὸ βλέμμα.

*

Ἡ ρίζα μας στὸ ταπεινὸ τῆς γῆς τὸ χῶμα μάς ἐνώνει, μὰ πάντα πρὸς τὸν οὐρανὸ στρέφουν τὰ φύλλα μας κι' οἱ κλῶ- Πάντα στὸ γαλανὸ οὐρανὸ [νοι. κοιτοῦν τὰ φύλλα μας κι' οἱ κλῶνοι.

*

Γιατί ἡ πατρίδα μας, ψηλά, μέν στοῦ οὐρανοῦ εἶναι τὴ γαλήνη καὶ τ' ἄρωμά μας ἀπαλὰ ἐκεῖ ψηλά πάει καὶ σβύνει. Καὶ ἡ ψυχὴ μας ἀπαλὰ, μαζί κι' αὐτὴ πάει καὶ σβύνει.

Μ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΠΟΛΥ ΕΥΚΟΛΟ — ΟΙ ΠΑΤΑΤΕΣ

Τρεῖς ταξιδιώτες μῆκαν σ' ἕνα πανδοχεῖο καὶ παρήγγειλαν γιὰ φαγητὸ τους βραστές πατάτες. Περιμένοντας ὅμως ὥσπου νὰ βράσουν οἱ πατάτες, κουρασμένοι καθὼς ἦταν, ἀποκοιμήθηκαν πάνω στὸ τραπέζι. Σὲ λίγο ὁ μάγειρας ἔφερε τὶς πατάτες, μὰ βλέποντάς τους κοιμισμένους, ἀφῆκε τὴν πιατέλα ἀπάνω στὸ τραπέζι χωρὶς νὰ τοὺς ξυπνήσει. Ἀξάφνα, ὁ πρῶτος ταξιδιώτης ξύπνησε, κι' ἔφαγε τὸ ἕνα τρίτον ἀπὸ τὶς πατάτες, καὶ ξαναπῆρε τὸν ὕπνο του. Ὁ δεύτερος ταξιδιώτης, ξυπνώντας μετ' τὴ σειρά του καὶ μὴ ξέροντας ὅτι ὁ σύντροφός του πῆρε κιόλας τὸ μερίδιό του, ἔφαγε τὸ ἕνα τρίτο ἀπὸ αὐτὸ που ἔμεινε ἀπὸ τὸν πρῶτο, καὶ ξανακοιμήθηκε. Ὁ τρίτος ταξιδιώτης ἐπιτέλους ἀποφάσισε ν' ἀφήσει τὸν κλεφτοῦπνῶκο του καὶ μὴ ξέροντας ὅτι οἱ ἄλλοι εἶχανε πάρει τὸ μερικὸ τους κατεβρόχθησε κι' αὐτὸς τὸ ἕνα τρίτο ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο, σκεπτόμενος ὅτι ἦταν πολὺ μικρὴ ἡ μερίδα του.

Ὅταν ὁ κάπελας γύρισε γιὰ νὰ πάρει τὴν πιατέλα βρῆκε μέσα 8 πατάτες. Πόσες εἶχε βάλει μέσα στὴν πιατέλα;

ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ 17

1. Σταυρόλεξο. — Ὁ Ἰπποπόταμος. Ὁριζοντίως: 1. Προβηγία, 2. Ἀμῶς, 4. Τίς, 5. Ἀτη-Ἀλας, 6. Σεμίραμις. Καθέτως: Πεντάς, 2. Ἴτε, 3. Σήμ, 5. Ἡ-ἄρ', 6. Γά-Λά, 7. Κ.μ.—Σμ', 8. Ἰώ, 9. Ἄστρος.

2. Πρόβλημα. Τὰ Δυὸ χωράφια. Ὁ Κόλλιας βγήκε ζημιωμένος γιατί ὅπως εἶναι γνωστὸ τὸ ἐμβαδὸν μιᾶς ἐπιφανείας ὑπολογίζεται πολλαπλασιάζοντας τὸ μᾶκρος σὲ φάρδος. Δηλαδή τὸ πρῶτο του χωράφι εἶχε ἐμβαδὸν $6 \times 6 = 36$ μέτρα. Τὸ χωράφι ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ Μῆτρος ἔχει τὴν ἴδια περίμετρο, τὸ ἐμβαδὸν του ὅμως εἶναι $3 \times 9 = 27$, δηλαδή ἐννέα τετραγωνικά μέτρα μικρότερο ἀπὸ τὸ πρῶτο.

3. Ναι ἢ ὄχι; 1) Ναι, ἡ Βραζιλία ἦταν αὐτοκρατορία ἀπὸ τὸ 1822 ὡς τὸ 1889. 2) Ὁχι, ὁ κ. Γρηγόριος Ξενόπουλος γεννήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη. 3) Ναι, τὸν χειμῶνα, ὅταν παγώνει ὁ Βερίγγιος πορθμὸς ποὺ εἶναι ἀνάμεσα στίς δυὸ ἡπείρους καὶ ἔχει πλάτος 50 χλμ. 4) Ὁχι, ὁ ἥλιος εἶναι τὸ μεγαλύτερο ἄστρο μόνον τοῦ δικοῦ μας πλανητικοῦ συστήματος.

■ ■

ΟΙ ΛΥΤΕΣ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ 7—13

Μοναχονοπαίδι, Κυριάκ. Χατζηγεωργίου, Ένας χωρίς ὑπογραφή, Κισσός, Ἀτρείδης, Λένα Γιαννοπούλου, Κική Βουρλιώτου, Ἀνδρ. Λακκιώτης, Νίκος Γιαννίδης.

Κληρώθηκε ὁ Κισσός καὶ νὰ περάσει ἀπὸ τὰ Γραφεῖα μας νὰ πάρει τὸ βραβεῖο.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Σκαρφαλωμένο ἐπάνω στὴ ράχη τοῦ βουνοῦ ἔχει γιὰ σκέπη μόνο τὸ μπλάβο τ' οὐρανοῦ.

Μὲ τ' ἄσπρα του σπιτάκια κρύβεται μέσ στα πεύκα, καὶ τὰ παιδόπουλά του, παδοῦν γύρω στὴ λεύκα.

Ἡ θάλασσα πὶδ κάτω λάμπει σὰν τὸ γυαλί καὶ τὰ κοπάδια βόσκουν σὲ πράσινο χαλί.

Στὴ βρύση του κυλάει κρυστάλλο τὸ νερὸ, κι' ὁ πετεινὸς λαλάει μετ' τὸν αὐγερινό.

Τὸ γέλιο δὲν τοὺς λείπει κι' οἱ λίγοι χωρικοὶ του ὀλημερις σκαλίζουν τὴν πλούσια τὴ γῆ του.

Καὶ τρεῖς εὐτυχισμένους αὐτοὺς ποὺ μένει ἔχει καὶ ξεῖ μέσα στὴ φύση ξένοιαστος τὴ ζωὴ.

Μαῦρο Βέλος

● ●

ΒΙΒΛΙΑ...

* Ἀπερωμένο στοὺς φίλους τοῦ βιβλίου

Λίγες λέξεις ἀκόμη. . . Τελειώσαμε! Μὰ κεφαλαῖα γράμματα στὴ μέση τῆς μισογραμμένης σελίδας φαντάζει ἡ μοιραία λέξη: «τέλος». Τὸ ἀντικρινὸ φύλλο προβάλλει λευκὸ. Τί κοῦμα! Σὰ νὰ εἶχαμε κάνει ἕνα ταξίδι σ' ἕνα κόσμο ὅρατο, σ' ἕνα κόσμο παραμυθένιο, μὰ μόλις ἀνοίγουμε τὰ μάτια μας, βλέπουμε πὼς ὅλα αὐτὰ ἦταν ὄνειρο, ἕνα ὄνειρο γλυκὸ εἰν' ἡ ἀλήθεια, πὼς ἦταν σκιὲς ποὺ τώρα ἐξαφανίζονται. Τί πρίμα νὰ φθάσει τόσος γρήγορα τὸ τέλος!

Τὸ ἐξώφυλλο κλείνει μετ' λύπη, γιατί τὸ ταξίδι τελείωσε πιά καὶ τὸ βιβλίο πέφτει κουρασμένα ἀπ' τὰ χέρια στὸ διπλανὸ τραπέζι μ' ἕνα γλυκὸ θόρυβο. «Τέλος!» Σὲ λίγο ἡ ὑπηρετρία θὰ τὸ τοποθετήσει στὴ μικρὴ βιβλιοθήκη. Θὰ τὸ βάλει σὲ μέρος ποὺ θὰ φαντάζει, γιατί ἔχει ὥρατο ἐξώφυλλο, θὰ σκεφθεῖ ἡ ὑπηρετρία. Ἐκεῖ θὰ βρεῖ τοὺς συντρόφους του καὶ θὰ ἡσυχάσει ὥσπου νὰ τὸ ξαναθυμηθῶ.

Πόσα ἀλήθεια ταξίδια ἔχω κάνει μ' αὐτὰ τὰ βιβλία! Πόσες φορές δὲν ἔχω κινδυνέψει μαζί με τοὺς ἡρώες του, πόσες φορές δὲν ἔχω κλάψει, δὲν ἔχω γελάσει, δὲν ἔχω χαρεῖ. . . Οἱ λύπες τους, οἱ ἀτυχίες τους εἶναι λύπες καὶ ἀτυχίες δικές μου, οἱ χαρές τους εἶναι χαρές μου. Ζῶ κι' ἐγὼ κι' αἰσθάνομαι καὶ κινδυνεύω μαζί τους. Κι' ὅστερα. . .

τέλος! Τὸ ταξίδι σταματᾷ, ἡ ὥραία, ἡ παραμυθένια ζωὴ παύει, τὸ βιβλίο τελειώνει. Κι' ἄλλο ἕνα ὥραιο βιβλίο τοποθετεῖται καὶ καμαρώνει στὴν κομψὴ βιβλιοθήκη μου. Οἱ ἡρώες τους, ποὺ ζωντανεύουν κι' οἱ ἡρωίδες τους ποὺ μ' ἔκαναν νὰ συγκινηθῶ, νὰ νοιώσω ἀγωνία, νὰ κλάψω ἢ νὰ χαρῶ γίνονται σκιὲς, σκιὲς ἀμυδρές ποὺ σιγὰ σιγὰ ἐξατμίζονται. . . χάνονται. . . φεύγουν. Τί κρίμα νὰ φεύγουν οἱ σκιὲς καὶ νὰ μὴ μένουν πραγματικότητες!

Ξέρω νὰ διαβάσω ἕνα βιβλίο γιατί ξέρω νὰ τὸ αἰσθανθῶ. Γι' αὐτὸ καὶ νοιώθω τόση εὐχαρίστηση ὅταν χωμένος ἀναπνευστικὰ στὴν πολυθρόνα μου, μέσα στὴ ζεστὴ μου καμαρούλα μ' ἕνα βιβλίο στὸ χέρι, ταξιδεύω στοὺς κόσμους ποὺ ἀγαπῶ, στοὺς ὥραίους ἐκείνους κόσμους ποὺ δυστυχῶς δὲν ὑπάρχουν στὴ ζωὴ. . .

Γελαστός Δογοτέχνης

● ●

ΤΟ ΞΗΜΕΡΩΜΑ

Εἶναι πρωὶ. Τὰ κύματα φιλοῦν ἀπαλὰ τὶς δαντελένιες ἀκρογιαλιές τοῦ ἡρωϊκοῦ νησιοῦ καὶ τὰ πυροφάνια γυρίζουν ἀπ' τὸ νυκτερινὸ τους περίπατο. Ἡσυχία ἀπλώνεται παντοῦ. Ὅσο προχωρεῖ τὸ χάραμα, τόσο καὶ περισσότερα ἄστρα τρεμοσβύνουν στὸν καταγάλανο οὐρανὸ, τόσο καὶ περισσότερα διαμαντάκια πέφτουν καὶ χάνονται ἀπ' τὸ καταγάλανο πέπλο. Ἐνα, δύο, τρία, δέκα, ἑκατό, χίλια. Ὅλα σιγὰ-σιγὰ χάνονται λὲς καὶ φοβούνται τὸ χρυσαφένιο φῶς τοῦ ἡλίου, ποὺ σκορπᾷ ζωὴ, χάρι καὶ ζωντάνια στὸ διάβα του. Ὁ ἥλιος ἀνατέλλει! Τὸ θέαμα εἶναι ὑπέροχο. Μιὰ πορφυρὴ χλαμύδα σκεπάζει ὅλη τὴ φύση, καὶ μεταδίδει τὴ χρῶμα τῆς, ποὺ ἄλλου πὶδ σκοῦρο, ἄλλου πὶδ ἀνοιχτὸ ἀπλώνεται πάνω στὰ φαράγγια τῶν βουνῶν πάνω στὰ ἡσυχὰ κυματάκια τῆς θάλασσας πάνω στὸν κόσμο τοῦ δικοῦ μας ἡμισφαιρίου!

Πουλὶ τῆς Καταιγίδος

● ●

ΠΩΣ Τ' ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΜΟΥ ΧΕΡΙ ΠΗΓΕ ΣΧΟΛΕΙΟ!!

Πολλοὶ εἶναι οἱ ἄνθρωποι, ποὺ κοιτάζουν τὰ χέρια τους, ὅταν δὲν ἔχουν τίποτα καλλίτερο νὰ κάνουν, ἀλλὰ δὲν φαντάζομαι κανεὶς νὰ προσπάθῃ νὰ τὰ ψυχολογήσει! Τώρα καὶ λίγες μέρες, ἐνῶ περνοῦσα μιά ἀπ' αὐτές τὶς συχνὲς στιγμὲς «ἀδρανείας», κοίταξα τὰ χέρια μου καὶ. . . εἶδα τ' ἀριστερὸ σὰν. . . καὶ νὰ ἤθελε νὰ πεῖ. Πλησταίσα τότε καὶ τ' ἄκουσα νὰ παραπονιέται καὶ νὰ κλαίει τὴ μοῖρα του, γιατί εἶναι ἄπειρο τὸ καυμένο καὶ τοῦ φαίνεται σὰ νὰ εἶναι χωριατόπουλο ἀγρόμ-

ματο, ὅταν σταθεῖ δίπλα στὸ ὑπερήφανο καὶ ἀκατάδεχτο δεξι χέρι. . .

Τὸ λυπήθηκα πολὺ καὶ ἀποφάσισα νὰ τὸ μορφώσω καὶ νὰ τὸ κάνω ἀντάξιο τοῦ δεξιοῦ ἀδελφοῦ του. Ἐτοῖ τοῦ ἀρχίστα μαθήματα: τὸ ἀλφάβητο. . . τοὺς ἀριθμούς. . . ὅλ' ἀπ' τὴν ἀρχή!

Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, τὸ δεξι χέρι γελάει. . . κάτω ἀπ' τὰ μουστάκια του! καὶ κοιτάζει μετ' φιλοσοφικὴ εἰρωνία τὶς προσπάθειες τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἄς τ' ἀφίσουμε ὅμως νὰ γελά ὅσο θέλει. Μετ' ὅλη ὑπομονὴ καὶ θέληση γιὰ μάθηση, ποὺ ἔχει τὸ ἀριστερὸ χέρι, εἶναι δυνατό ν' ἀποτύχη;

Χρυσὸς Δέων

● ●

ΜΙΚΡΗ ΠΕΤΑΛΟΥΔΙΤΣΑ

Μικρὴ πεταλούδιτσα ποὺ δῶ καὶ κεῖ πετᾷς κι' ὅλα τὰ λουλουδάκια μετ' ἡμέλι χαιρετᾷς

Σκέψου στὴ ξενισιά σου πὼς θάρρει ἕνα πρωὶ ποὺ ἀθόρυβα θὰ σβύσεις σὰν ἀπαλὴ πνοή.

Παῖξε λοιπὸν καὶ γέλα καὶ πέτα μετ' ἡμέλι.

Γοργοκυλάει ὁ χρόνος, βαραίνουν τὰ φτερά!..

Μαϊστράλι

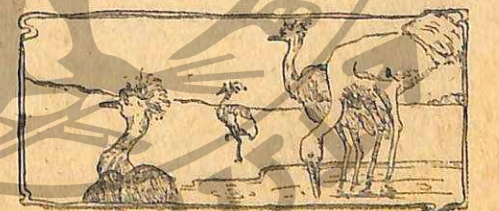
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Δάσκαλος: Ὅταν ἔχουμε τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια ἐπάνω, ὅλο τὸ αἷμα μαζεμένο στὸ κεφάλι. Ὅταν ὅμως στεκόμαστε ὀρθοὶ γιατί τὸ αἷμα δὲν κατεβαίνει στὰ πόδια;

Ἐνας μαθητὴς: Γιατί τὰ πόδια μας δὲν εἶναι ἄδεια σὰν τὸ κεφάλι μας!

Στὸ μάθημα τῆς Ἱστορίας: — Σὰς εἶπα λοιπὸν, ὅτι ὁ Ὑψηλάντης ἔχασε τὸ χέρι του σὲ μιὰ μάχη. . . — Μὰ δὲν μάς εἶπατε: τὸ ἀναβρόηκε;

Δαρισιανή

ΤΟ ΣΗΜΑΔΙΑΚΟ ΠΑΠΑΚΙ ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΓΙΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ε'.

Ὁ Κόρακας συγκινήθηκε :

— « Ἀνέβα ἄπάνω στὴ ράχη μου, τοῦ εἶπε, καὶ θὰ σὲ πάω ἐγώ. Θὰ εἶναι σὰ νὰ πηγαίνεις μὲ ἀεροπλάνο ! »

Ἄ, τί χαρά ! Σκαρφάλωσε χωρὶς δεύτερη

κουβέντα, στὴ ράχη τοῦ κόρακα. Νάτους τώρα ψηλά. Τί ὠραία πού πετάνε ! Καὶ τί γρήγορα ! Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβει πότε κι' ὅλας φτάσανε, τὸ χιονισμένο δάσος δὲ φαίνεται πιά. Τὸ κοράκι ὅσο πάει καὶ χαμηλώνει πρὸς τὴ γῆ καὶ τέλος σταματᾷ στὸ λειβάδι πού ἦταν κοντὰ στὸν πράσινο βάλτο. Τὸ μαυρομύτικο κατέβηκε ἀπὸ τὴ ράχη τοῦ

κόρακα, τοῦ φίλησε τὸ πόδι λέγοντάς του εὐχαριστῶ γιὰ τὸ καλὸ πού τοῦ εἶχε κάμει. Ἔπειτα προχώρησε στὴν ὄχθη τοῦ βάλτου καὶ φώναξε τὸ Βάτραχο. Αὐτὸς καθόταν πάνω σ' ἓνα μεγάλο φύλλο καὶ liaζότανε : « Καλημέρα Παπάκι, εἶσαι εὐχαριστημένο ; »

— « Καθόλου, καθόλου, μάλιστα κουράστηκα πολὺ κι' ἂν δὲν βρισκόταν ὁ καλὸς κόρακας ἴσως δὲν θὰ ξαναγύριζα ποτὲ πιά. Ἡ μύτη μου ἐπάγωσε τὸ χρῶμα ὅμως δὲν ἄλλαξε... Ὁ πῖθκος μοῦ εἶπε πὼς τώρα μὲ τὸν πάγο, εἶναι πολὺ ἀπλὸ γιὰ σένα νὰ τ'ἀλλάξεις ! »

— Ποιὸν πάγο; ἔκανε ὁ Βάτραχος.

— Νά, τὸν πάγο πού κόλλησε στὴ μύτη μου καὶ δὲν θέλει νὰ ξεκολλήσει, εἶπε παραπονιάρικα τὸ Παπάκι.

— Ἐγὼ δὲν βλέπω τίποτε, εἶπε ὁ Βάτραχος. Δηλαδή βλέπω κάτι... κάτι... μὰ δὲν στὸ λέω. Καλύτερα νὰ τὸ ἴδεις μοναχό σου. Νὰ σκύψῃ στὸ νερὸ καὶ κοίταξῃ.

Τὸ μαυρομύτικο ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ βάλτου πού ἦταν ἴσια καὶ γυαλιστερὴ σὰν καθρέφτης καὶ κοίταξε μὲ προσοχή. Μά... τί γίνηκε λοιπὸν τὸ κομάτι ὁ πάγος πού πονοῦσε καὶ βάραινε ὥς πρὶν τὴ μύτη του ;

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΤΟΛΗΣ ΚΑΙ Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

